

Istun lämpimässä bussissa, tunnen viileän ilmainkierron tuivertavan auringon vaalentamia hiuksiani. Pikkusiskoni nukkuu viereisellä penkillä. Katson ulos ikkunasta rakastamaani maata, jonka jälleen jätän taakseni. Näen korkeat vuoret, puut ja kimmeltävän meren. Jokin polttaa luodin lailla rinnassani. Onko tämä kaipuuta, ennen kuin olen edes lähtenyt maasta? Onko tämä rakkautta maata kohtaan, johon en kuulu? Istun lentokoneessa. Kietoudun viltin alle, etten palelisi. Siskoni juttelee joutavia vieressäni. Katson ulos ikkunasta, nähdäkseni maaliman uudella tavalla. On pilvetön yö, lennämme Istanbulin yllä. Näen kaupungin miljoonat valot pieninä pisteinä mustaa maata vasten. Miten niin suuri, voi näyttää niin pieneltä? Ja minä voin tuntea itseni niin suurelta vaikka olenkin niin pieni? Astun huoneeseeni, ja kaikki on kuin ennen. Kuin ikinä olisi pakannut tärkeimpiä tavaroitani ja lähtenyt. Niin kuin kaikki olisi ollut pelkkää unta. Kirjoituspöytäni on pölyinen, sänkyni huolimattomasti pedattu. Käväisen siskoni huoneessa. Hän nukkuu selällään, kuulen hänen hengityksensä. Hän on maininnut myös rakastavansa rakastamaani maata, mutta tuntee hän niin kuin minä? Kantaako hänkin polttavia luoteja rinnassaan? Olenko yksin voimakkaiden tunteideni kanssa? Istahdan sängylleni. Tunnen luotien kasvavan rinnassani. Silmiäni kirvelee kyynelten vieriessä poskilleni. Muistan yhä kävelleen rantakadulla, rakastamassani maassa. Mietin, kuka siellä tällä hetkellä kävelee. Rantakadun varrella lempiravintolassani on varmasti nyt ruuhka-aika. Istuukohan joku vakiopöytäni ääressä? Elämä jatkuu siellä, ilman minua. En ole osa elämää rakastamassani maassa. Kuvittelen itseni takaisin hotellihuoneeni terassille. Olen tuntevinani auringon lämmittävän kalpeita käsivarsiani. Nyt terassilla istuu joku muu, niin kuin en olisi ikinä istunutkaan siinä. Kivulias ajatus kasvattaa kaipuutani, ruokkii hiljaista itkuani. Luodit eivät polta enää, ne ovat vain painava taakka kannettavaksi. Mutta tiedän, että tämä tunne hellittää. Se hellittää joka kerta. Pyyhkäisen kiukkuisesti kyyneleeni peittooni. Sanon vakuuttavasti itselleni: "Älä ole höpsö. Kuulut tänne." En ole vakuuttunut. "Olet onnellinen täällä. Et vain muista sitä!" Miksen? Onko onneni niin suuri? "Olet täällä turvassa" Valehtelen itselleni. Taas. Ei noudata rakastamani maa liikennelakeja, ei tunne demokratiaa. Sen sijaan ovat ihmiset mitä sydämellisimpiä, lähimmäisen rakkaus vilpitöntä. Hengitän jälleen syvään. Jälleen ovat kyyneleet kuivuneet. Yritän hymyillä, se kuulemma auttaa jos on suruja. Hymyily ei vain helpota oloani. Haen kirjoituspöytäni laatikosta kuulakärkikynän. Sotken sen tummansinistä mustetta ensin oikealle kädelleni. Otan kynästä paremman otteen, ja kirjoitan parhaimmalla käsialallani vasemman ranteeni sisäpuolelle. "Kukaan ei välitä mahdottomista unelmista." Sitten saan ajatuksen. Naurahdan itselleni; ajatus on mitä tyhmin, mutta silti houkutteleva. Otan pari askelta lipastolleni. Siirrän sitä hieman nurkastaan. Kirjoitan seinälle. "No one cares for dreams that don't fit into our world. May my longing fill my soul." Katson pienen hetken ajan aikaansaannostani. Siirtäessäni lipastoa huomaan hymyileväni. Se on sittenkin totta, hymyileminen auttaa. Tiedän kuitenkin palaavani rakastamaani maahan aina uudestaan, ja vastaavasti aina jättäväni sen taakseni. Jotkut unelmat ovat vain mahdottomia, eikä niistä välitetä.